

derretten, ikke er i Stand til at udfærdige en Aktsbeskrivelse hvori disse Bilag ere optagne. Det kan allerede passere nu, og det er jo dog en Sag, som er langt vigtigere, og spiller en ganske anderledes Rolle end det, at et Indlæg bliver borte. Da det altsaa efter den nuværende Ordning forholder sig saaledes, at man ingenlunde kan være sikker paa at kunne henvende sig til enhver Underret i Landet og forlange en fuldstændig Beskrivelse af alt, hvad der er kommet frem i en Sag, af den gode Grund, at mange af Bilagene kunne være krævede tilbage af dem, der have fremlagt dem, saa forekommer det mig rigtignok, at i Sammenligning med denne overordentlig store Vanskelighed er det en ren Bagatel, naar her kun er Tale om, at et Indlæg kan blive borte. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale, at Lovforslaget fremmes, idet jeg meget gerne skal arbejde med paa at faa optaget saadanne Regler i det, som den ærede Minister antydede. Jeg tør maaske haabe paa hans gode Medvirken til, at vi ad denne Vej kunne gennemføre Forslaget.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem, som nu talte, (P. G. C. Jensen) vil vistnok erkende, at hvis en Part, efter at Dommen ved Underretten var afsagt, forlangte sine Bevisligheder tilbage, vilde han blive meget ilde stedt, hvis han trods Opfordring af sin Modpart i Tilfælde af Appel nægtede at fremkomme med dem paa ny; thi Følgen deraf vilde simpelt hen blive, at den overordnede Domstol maatte og vilde gaa ud fra, at Beviserne indeholdt og medførte det, som den Part, der forgæves prøvokerede deres Fremlæggelse, paastod, at de indeholdt. Den Vanskelighed, der ad den Vej kunde opstaa, er saaledes, om jeg tør bruge et Udtryk, der er brugt i denne Forhandling, rent imaginær. Ganske anderledes stiller det sig derimod i Appellinstansen; naar Indlægene, hele Proceduren, i den foregaaende Instans, hele det Grundlag, hvorpaa Sagen har bevæget sig, og hvorpaa den ogsaa skal og maa bevæge sig i de følgende Instanser, forsvinder. Det kan være meget rigtigt, som det ærede Medlem for 1ste Kreds (Octavius Hansen) udtalte, at i Højesteret forekommer det ikke jævnlige, at Proceduren i de foregaaende Instanser bliver læst. Det kan være meget rigtigt, men det ærede Medlem vil dog give mig Ret i, at ikke desto mindre bevæger Processen sig ogsaa i vor Højesteret i alt væsentligt paa den Bane, søm er afstukken igennem Procedu-

ren i den foregaaende Instans. Hvis en af Sagførerne i nogen væsentlig Grad skulde komme uden for denne Bane, da vilde ganske sikkert hans Modpart meget hurtigt stoppe ham deri ved at lade det nødvendige læse af den foregaaende Instanses Procedure. I Overretterne er det jo saa, at Proceduren i den foregaaende Instans fuldt ud danner Grundlaget for Proceduren i selve Overretten. Selvfølgelig er det her i første Række afgørende med Hensyn til et saadant Indlæg, hvorvidt det indeholder ligefremme Erkendelser, men selv bortset fra de Tilfælde, at saadanne foreligge i Indlægget har dette og Proceduren i den første Instans sin Betydning i Henseende til Spørgsmaalet om, hvad der er bestridt, og hvad der ikke er bestridt. Jeg ser derfor ikke, hvorledes det skulde være muligt for en Overret at paakende en Sag, hvor Domsakten er forsvunden. Det vil ikke være muligt efter de nugældende Procesregler, og det vil, saa vidt jeg ser det, heller ikke være muligt efter nogen af de Regler, der findes i det foreliggende Forslag. Dette Tilfælde er jo nemlig, som jeg maa gentage, et ganske andet end det, at et Dokument vedrørende Proceduren i selve den Instans, hvori Processen endnu befinder sig, kommer bort. Naar et Dokument i selve den Instans, hvori Processen i Øjeblikket befinder sig, forsvinder, kan Følgen deraf i enkelte Tilfælde — som det ærede Medlem, der nu satte sig, nævnde — blive den, at der alligevel gaar Realitetsdom i Sagen, men i de fleste Tilfælde vil Forholdet stille sig saaledes, at Proceduren i den vedkommende Instans maa begynde forfra igen. Det vil selvfølgelig virke tids-spildende, men det er muligt, at det kan lade sig gøre, saa at noget egentlig uafvendeligt Tab ikke lettelig vil kunne opstaa. Ganske anderledes stiller det sig, naar Proceduren i den foregaaende Instans bliver borte, hvilket vil ske, naar Domsakten forsvinder, thi da findes der ikke, saa vidt jeg ser, hverken efter den gældende Proces eller efter det her foreliggende Forslag, nogen som helst Maade, hvorpaa Overretten vil være i Stand til at paakende Sagen. Sagen maa afvises, da Domsakten mangler. Den Underrettsdom, der er afsagt, bliver staaende, og der er ikke noget som helst Middel til at faa den forandret. Nu er det blevet sagt, at Erfaringen har jo vist, at det er saare sjældent, at Dokumenter komme bort. Iivordt det er saare sjældent, skal jeg lade staa ved sit Værd; det er dog noget, som ikke er uden Eksempler. Men jeg frygter